

HỒI THỨ MƯỜI MỘT

Câu Hôn Điện

Hai con tuấn mã được lời cương, thả bước từ từ đi vào thị trấn. Dân chúng ngạc nhiên vì cặp tuấn mã thì ít mà ngạc nhiên vì người cỡi ngựa thì nhiều.

Một thanh niên mặt đẹp như ngọc thì đã hiếm thấy mà nơi đây lại có hai chàng đều đẹp như tiên đồng.

Trên con ngựa bạch là thanh niên trang phục một màu trắng toát, tóc búi ngược bằng dải lụa tím nhạt.

Con ngựa đi bên cạnh là loại Hãn huyết bảo câu, quý báu cho giới giang hồ, cho những tay trọng ngựa đường xa. Màu đỏ như máu của lớp lông sát với da của con huyết mã làm nổi bật dáng dấp chàng thanh niên đang cỡi nó, cũng trong trang phục màu trắng từ dải lụa búi tóc đến đôi giày cũng màu trắng tuyết.

Những cô gái địa phương cũng phải đưa mắt nhìn, thì thầm bàn tán với nhau :

- Chàng cỡi ngựa bạch đẹp quá, đẹp hơn một mỹ nhân khuê các. Nhưng cái vẻ đẹp có vẻ dịu dàng, yếu điệu quá, nhất là đôi môi sao đẹp như con gái vậy đó.

- Ô! Còn chàng cỡi con ngựa huyết mã thật hào hùng, vẻ đẹp này đâu có cô gái nào không mơ tưởng.

Hai thanh niên này không ai xa lạ là Chiêu Hạ và Đông Bích.

Đông Bích quay sang nói :

- Chiêu muội, à quên nữa, này Chiêu đệ, Chiêu đệ có thấy mấy nàng con gái sững sốt nhìn Chiêu đệ kia không?

Chiêu Hạ hừ một tiếng rồi đáp :

- Hay là họ đang sùng bái Đông ca đấy.

- Đông ca không tin đó.

Vừa lúc đó, có tiếng gào thét của một người đàn bà đang thất thểu ngoài đường phố. Mọi người đổ xô lại, Đông Bích và Chiêu Hạ cũng xuống ngựa dắt đến, người đàn bà như điên cuồng, la gào kêu khóc thảm thiết.

Đông Bích chặn hỏi một lão già từ trong đám đông ra :

- Thưa lão trượng, chuyện gì mà người đàn bà ấy khóc quá vậy?

Lão già vừa lắc đầu vừa đáp :

- Cậu không biết chứ địa phương này chuyện ấy vẫn thường xảy ra luôn.

- Mà chuyện gì vậy?

Lão già ngó chung quanh rồi đáp :

- Bà ấy có con gái tới tuổi cặp kê, đẹp lắm và khi đêm rồi lại bị âm binh mang đi rồi.

Đông Bích ngạc nhiên hỏi dồn :

- Âm binh là thứ gì?

Lão già có vẻ hơi sợ sệt :

- Nơi này có âm binh của Diêm chúa sai về để bắt lấy những cô gái đẹp.

Đông Bích càng nghe càng thấy lạ lùng nên quyết tìm nguyên do.

- Mà lão trượng đã thấy bao giờ chưa?

Lão mở to mắt :

- Nếu thấy là chết ngay.

Đông Bích hỏi tiếp :

- Vậy âm binh chuyên bắt con gái về ban đêm phải không?

Ông lão gật gù :

- Đúng như vậy đó, nên thị trấn này chỉ có hoạt động về ban ngày thôi, rồi khi mặt trời tắt nắng là chuẩn bị đóng cửa và nếu có âm binh đã chাম người nào, thì ắt hẳn người đó sẽ bị bắt đi.

- Chứ dân chúng không thưa hỏi nơi cửa quan à?

Ông lão đáp ngay :

- Có chứ!

- Vậy quan trên xử thế nào?

- Vì không tìm ra thủ phạm nên quan trên cũng chịu bó tay và phán rằng là do mệnh số.

Đông Bích hỏi thêm :

- Có ai biết âm binh xuất phát từ nơi nào không?

Ông lão ngưng lại như cố nhớ ra điều gì rồi gật đầu :

- Trước đây, lão có nghe người ta đồn rằng, những âm binh xuất phát nơi miếu thành hoàng, phía trước nghĩa địa hoang vu u uất ở về phía tây thị trấn này.

Đông Bích gật gù :

- Chắc âm binh kinh khiếp lắm?

- Đúng vậy, vì có biết bao tay cao thủ giang hồ đã phơi xác nơi nghĩa địa hoang, khi họ cố ý tìm hiểu âm binh.

Khi đó đám đông lại dạt về một phía vì người đàn bà phóng người chạy về phía đó, miệng gào.

- Con ơi là con ơi?...

Tiếng la thảm thiết nhỏ dần khi người đàn bà chạy về phía cuối đường.

Đông Bích nhìn lại thì lão già cũng đã đi đâu mất.

Chiêu Hạ nhìn Đông Bích nói :

- Chuyện này lạ thật.

- Ủ! Đông ca cũng nghĩ thế.

Rồi Chiêu Hạ nhìn về phía tây, mặt trời cũng sắp sửa chui trốn vào dãy núi xa xa, nên nàng đề nghị :

- Bây giờ chúng ta tìm khách sạn nghỉ đêm nay nơi thị trấn này, rồi chúng ta đi tìm âm binh cho vui.

- Không thấy đó sao mà Chiêu đề đòi tìm âm binh...

Nàng giựt cương cho con bạch mã thả kiệu về phía khách sạn nói :

- Hừ! Vậy đêm nay Đông ca đừng có theo đề nghe.

Đông Bích cho ngựa sát theo cười hòa :

- Đâu được, để đề đi một mình lỡ âm binh bắt thì sao.

Thế rồi hai con ngựa phóng nhanh về phía khách sạn...

Mới đầu canh hai mà tất cả thị trấn này như đã ngủ từ lâu. Thật vậy, từ lâu nay, thói lệ này như đã quen với dân địa phương. Mọi sự giúp sức từ những trang hành hiệp giang hồ cũng không đem đến cho họ một kết quả nào. Chẳng những thế, mà những khách giang hồ phải nhận chịu sự trừng phạt phải vong mạng ghê gớm lại làm cho dân chúng thêm sợ hãi và hai chữ âm binh như có một sức mạnh ma quái làm dân chúng chỉ biết cúi đầu nhận chịu.

Tùng đêm, tùng đêm, lại nghe tiếng con gái nào đó gào lên. Những nhà gần đó len lén nhìn qua khe cửa, để thấy những bóng dáng ma quái thật khủng khiếp, chập chờn, mang người con gái bạc phước vút đi trong đêm tối mênh mông.

Những trang hiệp khách, rồi nhiều trang nghĩa hiệp đã cùng chung số phận hành xác do âm binh nơi nghĩa địa hoang vu mà chẳng một ai dám bén mảng đến đầu dưới ánh mặt trời.

Cho đến đêm nay...

Khi mọi người bỗng chợt thức giắt kinh hoàng bởi cuối đường phố tiếng một người con gái kêu lên nấc nghẹn :

- Cứu... tôi...

Chỉ nghe hai tiếng tuyệt vọng đó là dân chúng nơi ấy chỉ còn cúi đầu tiễn đưa một kiếp người không còn trở lại.

Nhưng cũng trong lúc đó...

Hai bóng trắng từ trong một cửa sổ của khách sạn lao vút ra chập chờn như hai bóng ma lao vút về phía có tiếng kêu cầu cứu. Dưới ánh trăng lười liềm còn in rõ hai bóng người đang vác trên vai một chiếc bao nhắm hướng tây của thị trấn lao tới.

Hai bóng trắng ở khách sạn phóng ra không ai khác hơn là Đông Bích và Chiêu Hạ. Họ cũng vừa bắt gặp hai người vác chiếc bao đang giở khinh công vun vút.

Đông Bích vẫn đi sát bên Chiêu Hạ nói nhỏ :

- Chiếc bao đó chắc hẳn là cô gái bị bắt cóc rồi. Mà không biết bọn này là gì đây?

- Âm binh chứ gì.

- Vậy chúng ta cứ theo bọn chúng xem sao?

Trong khi đó hai bóng người cứ bon bon chạy về hướng Tây. Đột nhiên, từ nơi mé rừng vọt ra hai bóng người chặn hai bóng người đang chạy.

Đông Bích và Chiêu Hạ thấy động cũng giảm bớt tốc độ và ẩn người vào trên tàng cây cổ thụ gần đấy để quan sát.

Hai người vừa chặn đường thì đã có tiếng quát :

- Lại bọn âm binh bắt cóc con gái nhà lành chứ gì?

Có tiếng cười cao ngạo :

- Chắc nhị vị là trang hiệp khách muốn ra tay nghĩa hiệp?

- Hừ, đã vậy thì sao?

- Đừng, đừng nói vội, hãy nhớ lấy hai chữ âm binh của Câu Hồn điện để rồi chết cho khỏi ảm ức.

- À... thì ra bọn bay là phường tà ác của Câu Hồn điện.

Người này chỉ nói được vậy là loang loáng bóng của một âm binh nhoáng lên với tiếng kêu kinh hoàng của hai người muốn làm một nghĩa cử hiệp khách.

Đông Bích và Chiêu Hạ đều bàng hoàng, không ngờ võ công bọn này lại cao siêu tuyệt đỉnh.

Bỗng một tên cười khẩy nói :

- Lũ nhất, lại gặp Ô trảo và Hắc trảo thì đời bọn chúng hết khua môi hành hiệp.

Tên kia giục :

- Thôi, đi đi... không biết có bọn nào theo dõi nữa không?

- Làm gì có nữa, cũng vẫn vài tên vô tình đụng phải nên lời thôi tí xíu. Ai còn lạ gì trên địa phận này đều thống trị kinh khiếp bởi những âm binh như chúng ta.

- Thật càng nghĩ càng thâm phục Điện chủ.

- Phục gì?

- Phục cái quỷ kế để trấn áp giang hồ.

- Nhưng cũng phải có những nhân tài như bọn chúng mình.

- Đã đành vậy!

Lại hai giọng cười khoái trá mang đi cùng với chiếc bao vun vút trong ánh trăng khuyết lơ mờ lẫn vào rừng vắng.

Trên cây cổ thụ, Đông Bích nói với Chiêu Hạ :

- Như vậy lời đồn chẳng sai, ắt hẳn căn cứ bọn chúng nơi phía Tây tại miếu Thành Hoàng.

Chiêu Hạ nhìn tận phía xa xôi.

- Đông ca, bọn chúng chuẩn mất dạng rồi đó, ta phải theo cho kịp chứ?

- Không cần lắm, vì hai tên này là loại cao thủ vậy sự theo dõi nơi rừng để kịp chúng chắc không khỏi bị lộ. Vậy ta cứ nhắm hướng Tây tìm cho ra miếu Thành Hoàng rồi tính sau.

- Đông ca nói thế cũng phải, chứ theo sự hiểu biết của tiểu muội thì hai tên lúc này danh vang giang hồ đấy.

- Chính vì vậy mà chúng ta phải rời chúng để đi sau vậy.

Hai người giỏi tuyệt kỹ khinh công vun vút len lỏi qua khu rừng thưa thì Đông Bích ngừng bộ chỉ về phía trước :

- Chắc là cái miếu Thành Hoàng kia rồi.

Chiêu Hạ gật đầu :

- Cái miếu này sao lớn như cái chùa vậy hả Đông ca?

- Thế mới là nơi sào huyệt của bọn chúng chứ.

- Chúng ta vào xem sao.

- Vâng, tiểu muội nên thận trọng.

Rồi hai người nhún người lướt về phía miếu Thành Hoàng.

Dưới ánh trăng mờ ảo, ngôi cổ miếu hoang tàn rêu lạnh đứng im lìm dưới những tàng cây bồ đề um tùm phủ lá.

Đông Bích và Chiêu Hạ nhẹ bước lần đến. ngược nhìn lên mái cổ miếu đề bốn chữ Thành Hoàng đại miếu, nghiêng lở với thời gian làm thêm lạnh lẽo, hoang tàn.

Kẹt! kẹt! kẹt!

Tiếng kêu làm cho hai người giật mình, dăm dăm nhìn cánh cửa miếu đầu đưa theo luồng gió thổi.

Đông Bích đảo mắt nhìn qua Chiêu Hạ rồi tiến vào.

Qua cửa chính là một gian nhà rộng lớn mênh mông, đang vùi trong màn đêm đen kịt.

Phân Đông Bích thì chàng có thể nhìn thấy dễ dàng những nơi chốn trong gian nhà này, song Chiêu Hạ phải đợi đôi mắt quen với bóng tối mới nhận rõ mọi vật. Nàng nói nhỏ :

- Gian nhà này rộng quá mà có hai cánh cửa. Vậy Đông ca đi cánh bên tả để đệ đi cánh bên hữu nhé!

- Được rồi! Hãy cẩn thận đấy.

Đông Bích liền lách người vào cánh cửa bên tả sau khi thấy Chiêu Hạ tiến vào cánh cửa bên hữu.

Chàng vừa bước vào thì thấy sau cánh cửa này là tiếp giáp với một cái vườn với những chiếc nhà bỏ hoang, đổ nát. Chàng đang chăm chú quan sát vì loang loáng phía xa, những đóm lửa chập chờn vun vút xẹt qua, xẹt lại. Thỉnh thoảng một nửa thân người con gái tóc xoắn rối bời lung linh trong làn khói đục chập chờn dưới ánh trăng.

Đông Bích nhủ thầm :

- Nơi này sao mà ghê quá thế này? Không lý oan hồn những cô gái bị chết vất vương nơi đây.

Bỗng một đám mây đen che phủ ánh trăng rồi từng cơn gió lạnh chuyển mình như muốn đổ xô những ngôi nhà nơi đây.

Đông Bích nhẹ mình bước chậm chậm...

Chợt một tiếng kêu phía chênh chếch bên tả :

- Cú... u...

Chàng giật mình quay lại. một con chim cú đêm vỗ cánh lao người vào đêm tối.

Chàng còn đang nhìn theo cánh chim trốn vào màn đêm thì bỗng có tiếng Chiêu Hạ hét lên :

- Ái...

Đông Bích bàng hoàng nhún người về phía hữu để tìm Chiêu Hạ. Chàng vừa thấy Chiêu Hạ đang khom người xuống như để lượm vật gì nên chàng đáp nhẹ cạnh Chiêu Hạ vỗ vai nàng, thì bỗng nàng la hoảng :

- Á...

Và đồng thời với tiếng la, nàng tung một chưởng nhắm ngay Đông Bích phóng tới.

Đông Bích thấy vậy không còn cách nào hơn liền dùng Thần ảnh Phi Thiên bắn vọt người lên cao la :

- Đông ca đây mà...

Chiêu Hạ cũng vừa nhận ra chàng nên ngừng tay ngưng ngáp :

- Người ta đang hết hồn, lại len lén hù người ta nữa.

Đông Bích đã đứng bên nàng nói :

- Con trai gì mà nhát như... con gái vậy.

Chiêu Hạ nhìn lại mình bẽn lễn nói :

- Đông ca xem kìa, chiếc đầu lâu mắt đỏ lóng lánh, miệng há nhe răng, từ đâu không biết nữa, bay vút đến chụp tiểu... đệ, làm tiểu đệ la lên vì tưởng là quỷ chứ...

Rồi nàng tiếp :

- Ai ngờ đó chỉ là một đầu lâu giả, khi bị tiểu... đệ tống cho một chưởng liền tan tành từng mảnh vụn.

Hai người đang nói, bỗng có tiếng cười vang lên đâu đây mấy tiếng rồi im bật.

Đông Bích nhìn chung quanh :

- Ngôi cổ miếu này thật ma quái.

Chiêu Hạ thêm vào :

- Nhưng sự ma quái này ắt hẳn có bàn tay người sắp đặt.

Đông Bích gật đầu tiếp lời :

- Vậy bây giờ chúng ta len qua mấy gian nhà kia xem con đường ma quỷ này đi tới đâu?

Chiêu Hạ chột nắm tay Đông Bích nhỏ giọng :

- Có lẽ sắp đến Câu Hồn điện chăng?

Đông Bích vừa thấy một ánh lửa vút lên không trung rồi tắt ngay nên chàng gật đầu :

- Có lý lắm, mà biết đâu chừng bọn chúng đang sửa soạn đón chúng ta.

Từ phía những hàng cây sau mấy ngôi nhà đổ thấp thoáng mấy cánh tay ngoác hai người rồi mất đi trong bóng tối.

Đông Bích nghi ngại :

- Hay chúng ta đến chỗ đây xem sao.

Cả hai lại từ từ đi dần đến chỗ những hàng cây bỗng Chiêu Hạ mở lớn đôi mắt ngó sững nơi thân cây.

Đông Bích thấy vậy cũng nhìn theo thì chàng cũng giật mình nói thầm :

- Trời, cánh tay người con gái, bị chặt treo nơi này!

Đến gần hơn để quan sát, Chiêu Hạ nhíu mày :

- Máu còn nhỏ giọt, như vậy cánh tay mới vừa bị cắt và treo nơi đây.

- Lạ thật... bọn này ghê lắm...

Lại có mấy tiếng cười văng vẳng lên rồi im bật.

Đông Bích kéo Chiêu Hạ tiến lên và hai người vượt qua những hàng cây nơi cuối vườn trong địa khu của miếu Thành Hoàng thì lại tiếp giáp ngay với một vùng nghĩa địa hoang vu.

Đông Bích liền chỉ cho Chiêu Hạ nơi phía xa :

- Kìa Chiêu... đệ, xem kìa... những đốm lửa xanh nơi kia Chiêu đệ thấy không?

Chiêu Hạ gật đầu, chàng tiếp :

- Có lẽ là những đôi mắt của loài thú.

Hai người lại tiến lên, qua những nắm mồ cây cỏ mọc đây, bỗng những đốm lửa xanh di động từ từ tiến về phía hai người với những tiếng tru.

Chiêu Hạ dừ lại nói với Đông Bích :

- Ô! Tiếng tru của loài chó sói.

Trong khi đó, những đốm lửa xanh tiến đến nhanh hơn.

Đông Bích dặn Chiêu Hạ :

- Có cả thầy bốn con chó sói. Chúng sắp sửa tấn công chúng ta đấy.

- Đông ca quân hai con, để tiểu đệ hai con nhé!

Đông Bích vừa lúc đó lượm một đoạn cây cầm nơi tay nói :

- Đông ca phải áp dụng mấy thế Đả Cầu bổng pháp của Cái bang để trị mấy con chó sói này xem nó có hiệu nghiệm như thế nào?

Chàng vừa nói xong là lập tức bốn con chó sói chia làm hai nhóm tấn công Đông Bích và Chiêu Hạ.

Giống chó sói vốn chúng đã là loại rất tinh ranh mà ở đây chúng lại có thể tấn công người như vậy chắc chắn là được huấn luyện.

Đông Bích nghĩ thầm :

- Nếu không thanh toán nhanh ắt là sẽ không có lợi.

Nên khi hai con sói lừ đừ tiến gần chàng thì đột nhiên một con đi trước phóng vút mình lên chụp ngay Đông Bích trong khi đó con thứ hai nằm im sát đất.

Chàng ngạc nhiên, nên tràng người thật nhanh làm con chó lữ bộ chụp vào không khí. Nhưng thật là khôn lanh vì khi vừa chụp vào không khí nó lập tức uốn mình và hai chân sau của nó vừa đặt xuống đất để lấy đà lại phóng vút vào tấn công Đông Bích lần nữa. Cũng cùng lúc đó con chó sói thứ hai, liền phủ vào tấn công như con chó trước. Hai con chó hợp công thật nguy hiểm vô cùng, nên Đông Bích không còn chân chờ nữa, liền sử dụng Đả Cầu bổng pháp của Cái bang.

Ngọn cây trong tay chàng lấp loáng và ngọn bổng vút vào dưới cằm và cổ của một con sói nghe phụt một tiếng và con sói bật ngã lộn lại nằm im thì đồng thời khúc cây lại vút ngược về sau cũng nhằm dưới cổ hàm của con sói thứ hai nhưng lần này đoạn cây của Đông Bích đâm xuyên qua đầu con chó và chàng tung con chó ra phía xa tít rơi sau mấy cái mộ hoang.

Chàng điềm tĩnh nhìn sang Chiêu Hạ khi ở đó đã có một con chó nằm chết im lìm và một con đang uốn mình tấn công nàng sau một thế chụp hụt.

Đông Bích chú ý theo dõi thì vừa khi con chó sói phủ tới, miệng nó há lớn, định tấp vào cánh tay của nàng, nhưng Chiêu Hạ nhanh nhẹn trầm tay xuống qua khỏi mỏm sói và nhanh như cắt bàn tay nàng sè ra đánh vút lên như lưỡi dao chém từ dưới lên vào hạ hàm của con sói. Đồng thời, nàng xoay người và ngọn cước như trời giáng, đá thốc vào bụng con sói, làm thân hình nó bay tuốt ra xa hơn mười trượng nằm chết trên mặt đất.

Đông Bích liền đến bên nàng mỉm cười :

- Chiêu đệ sử dụng hai ngón đòn đó tuyệt diệu lắm.

Chiêu Hạ liếc nhìn chàng cười duyên dáng :

- Đâu bằng Đông ca sử dụng rành rẽ Đả Cầu bổng pháp.

Vừa lúc đó có nhiều bóng đen nhấp nhô sau những ngôi mộ phía gần bờ núi, vội vàng thoát đi về hướng triền núi.

Đông Bích nói nhanh :

- Chúng ta đuổi theo.

Thế là hai người tung mình lao vút về phía triền núi cao.

Hai người đuổi theo một đoạn xa thì gặp một cái hồ nước mênh mông. Nước hồ chảy xoáy thành từng vòng vì nước trút xuống từ muội cái thác khổng lồ. Một màu

nước bạc che kín một triền núi phía sau, Đông Bích và Chiêu Hạ chạy đến đây là không còn thấy bóng dáng tên nào nữa.

Hai người quan sát chung quanh vẫn không sao tìm được dấu vết, chợt Chiêu Hạ nhìn vào màn nước bạc nói :

- Đông ca, chúng ta xuyên qua bức màn nước kia xem có gì lạ không?

Đông Bích nhìn màn nước bạc lấp lánh dưới bóng trăng khi tỏ khi mờ rồi gật đầu, nói :

- Phải đấy, Chiêu đệ đứng đây để Đông ca vào trước xem sao?

Chiêu Hạ lắc đầu :

- Không có gì mà Đông ca phải lo lắng. Chúng ta cùng vào thôi.

Đông Bích nhìn nàng rồi gật đầu :

- Được, chúng ta vào.

Chàng liền lượm mấy khúc cây khô nhẹ ném ra giữa hồ thì lập tức bị nước xoáy xuống hồ.

Chàng ngân ngữ rồi nói :

- Nước xoáy mạnh và nhanh quá. Vậy để Đông ca ném hai khúc cây dài và chúng ta lập tức mượn cây đó để vào bên kia cái hồ lớn này.

Chiêu Hạ gật đầu thì Đông Bích liền ném vút hai khúc cây dài ra giữa hồ vừa lúc đó thân ảnh hai người loáng lên lạng ra giữa hồ và hai thân người vừa chạm vào thân cây là lại nhoáng lên rồi như hai bóng ma xuyên qua màn nước thác chảy, đứng sát phía trong sườn núi.

Đông Bích và Chiêu Hạ cùng nhìn nhau rồi chàng nói :

- Lại là một cái động.

Đông Bích nhìn lên phía trên thấy có một tấm đá nhẵn thín còn khắc rõ ba chữ Câu Hồn điện.

Chàng chỉ cho Chiêu Hạ xem rồi nói :

- Thật không ngờ đây là Câu Hồn điện. Lũ gian ác này bày lắm trò công phu.

Hai người mon men bước lên vào được một đoạn thì bỗng nhiên khoảng động một màu ánh sáng đỏ rực chiếu lên và đồng thời một tiếng nói vọng ra nghe rờn óc :

- Câu Hồn điện không phải dễ vào. Nếu bước qua vùng ánh sáng đó là phải chết ngay.

Giọng nói nghe lạnh cả người không biết từ đâu phát ra rồi im bặt.

Đông Bích liếc nhìn Chiêu Hạ, rồi cùng bước lên. Đi qua khỏi vùng ánh sáng đỏ bỗng nhiên trước mặt tiếp giáp với cảnh giới thiên nhiên, không còn ở trong động núi nữa.

Trước mặt hai người là một vùng cây cối cùng những tảng đá xen nhau, cảnh vật nơi đây đều bị phủ trong vùng sương mù dày đặc.

Chiêu Hạ vừa mới bước vào vùng sương mù thì cảm thấy đầu óc choáng váng nên bước lùi lại lảo đảo.

Đông Bích thấy thế vội vàng chạy đến đỡ nàng, nói :

- Trong vùng sương mù có tẩm chất độc.

Chàng vội lấy trong người ra Huyết Ngọc Lân di lệnh đưa Chiêu Hạ và bảo :

- Chiêu đệ hãy ngậm ngay vào để giải độc.

Chiêu Hạ không ngần ngại, ngậm ngay thân ngọc đỏ như máu vào miệng, nàng cảm thấy tinh thần an tĩnh trở lại.

Qua một khắc thời gian, Chiêu Hạ lấy thổi ngọc đỏ ra và nói với Đông Bích :

- Tiểu đệ trở lại bình thường rồi.

Đông Bích nhìn đám sương mù và nói với Chiêu Hạ :

- Chiêu đệ muốn đi qua được vùng sương mù độc này hãy luôn luôn ngậm thổi ngọc này.

Chiêu Hạ hỏi ngay :

- Còn Đông ca thì sao?

Đông Bích lắc đầu :

- Đông ca thì không có độc gì hại Đông ca được. Đã có lần Đông ca giải thích cho đệ rõ rồi mà.

Chiêu Hạ gật đầu :

- À, đệ nhớ rồi. Thế chúng ta tiếp tục đi chứ?

Đông Bích vẫn lắc đầu thì Chiêu Hạ tiếp luôn :

- Đông ca ngại rồi à?

- Không!

- Nhưng tại sao chưa đi.

- Chiêu đệ biết gì về trận đồ không?

- Không!

- Vậy sao Chiêu đệ cứ bảo đi! Vì trước mặt chúng ta là một trận đồ án ngữ.

Lúc này Chiêu Hạ mới bàng hoàng :

- Như vậy tính sao?

- Thì chúng ta đi.

- Đi vào trận đồ?

- Đúng vậy.

- Đông ca có thể qua được.

- Được chứ! Vì trước mặt chúng ta đây là một âm dương bát quái trận mà như vậy chưa có thể ngăn được chúng ta.

Chiêu Hạ tươi cười :

- Thế thì hay lắm.

Đông Bích quay qua nói với nàng :

- Để dễ dàng qua vùng này, sau khi ngậm Huyết Ngọc Lân di lệnh thì Chiêu đệ cứ đi theo bước chân của Đông ca nhé!

- Vâng, đệ xin chú ý.

Đông Bích bước vào vùng sương mù rồi nhìn phương hướng tìm sanh môn của trận đồ mà lần bước.

Chiêu Hạ theo sau, nàng chăm chú thấy Đông Bích đi tới trước bảy bước dài, rồi rẽ qua trái chín bước, có khi qua mặt hay lộn lui, nàng đều theo sát góc.

Hai người đi một lúc lâu thì Đông Bích đứng lại nói với Chiêu Hạ :

- Chúng ta qua khỏi trận đồ rồi.

- Thật hả?

- Chiêu đệ nhìn lại xem.

Chiêu Hạ quay nhìn lại thì không còn đá tảng và sương mù nữa mà ở sau lưng nàng là một ngọn đồi thâm thấp, đầy cỏ xanh tươi.

Nàng liền quay trở lại thì trước mặt bây giờ là một vùng đất bằng mà phía xa xa kia là ba dãy nhà xây thành hình chữ u.

Trước ba dãy nhà kia là một con sông chảy ngang qua chiếc cầu vòng sơn son thếp vàng trong thật tráng lệ.

Rải rác gần bờ sông có những chòi canh in trên nền trời lơ lửng.

Đông Bích nói với Chiêu Hạ :

- Đến nơi này mà bọn chúng vẫn chưa thấy xuất đầu lộ diện, chàng vừa nói dứt thì từ bốn phía có hơn mấy chục người, trang phục đủ màu sắc, mỗi người đều mang một chiếc mặt nạ như ma quỷ.

Bọn này được dẫn đầu bởi tên mặt tía và một tên mặt vàng không mang mặt nạ.

Tên mặt tía hỏi :

- Ai là Bạch y thư sinh.

Đông Bích phe phẩy cái quạt trên tay cười gằn hỏi lại :

- Người hỏi để làm gì?

- Để xem cái gan của hãn bao lớn mà dám đến Cầu Hồn điện.

Đông Bích càng cười lớn.

Tên mặt vàng ếch nói với tên mặt tía :

- Chính nó đấy, cái quạt của nó đã làm giang hồ chấn động.

Đông Bích ngưng cười :

- Khá lắm, vậy bọn người ra đây làm gì?

- Để biết lý do sự xâm nhập vô cớ nơi Cầu Hồn điện.

Đông Bích cười gằn :

- Ta muốn biết tại sao chúng bay bắt cóc gái tơ nơi thị trấn này làm gì.

- Chuyện đó không liên hệ đến ngươi.

- Sao lại không?

- Vì đâu có bắt người yêu của ngươi.

- Hồn láo.

Tên mặt tía nhe răng cười khặc khặc nói :

- Hôm nay, ngươi vào đây thì hãy trở thành quỷ để hồn cho cung điện này sai khiến nhé.

- Sợ chúng bay không đủ sức.

Tên mặt vàng nói xen vào :

- Điện chủ bảo hãy bắt sống nó đem vào cho Điện chủ.

Tên mặt tía cười lớn thì Chiêu Hạ nói :

- Hai chúng bay là Hắc trảo và Ô trảo phải không?

Bọn này ngưng cười ngay hỏi :

- Đúng, ngươi cũng biết danh chúng ta.

- Biết chứ. Vì mấy đứa trẻ con vẫn sợ chúng bay nhất.

Bọn này tức giận thét lên :

- Thằng thư sinh này muốn chết.

- Tiếng chết vừa dứt, là đôi tay của tên mặt tía tức là Hắc trảo vung đôi tay bủa ra một màn ảnh trảo nhắm vào người Chiêu Hạ.

Trong lúc đó tên mặt vàng tức Ô trảo cũng sử dụng ảnh trảo bấu vào Đông Bích.

Chiêu Hạ đã biết tên tuổi bọn này, cũng thuộc vào hạng cao thủ võ lâm về phe tà phái mà hai tên này lúc nào hành động cũng có nhau, sở trường thành danh, đôi tay sử dụng ảnh trảo công thật xuất sắc.

Sau mấy thế chộp đều rơi vào không khí vì Chiêu Hạ đã sử dụng Xạ ảnh quang tránh né một cách dễ dàng thì Hắc trảo vô cùng tức giận nên liền đem hết sở học để tiêu diệt cho bằng được đối phương.

Mười hiệp trôi qua, cũng không gây thương tích gì cho đối phương, Hắc trảo vừa sợ vừa giận nên hấn nhảy lùi ra và hét to :

- Hãy tấn công!

Thế là hơn hai mươi tên bộ hạ hấn liền bao vây, rút vũ khí cùng lúc chia ra tấn công Chiêu Hạ và Đông Bích.

Lúc này, Chiêu Hạ mới cười gằn nói :

- Chúng bay muốn chết hết cũng được.

Vừa lúc đó một tiếng la thất thanh từ phía bên Đông Bích làm Chiêu Hạ và Hắc trảo cũng nhìn qua thì vừa thấy Ô trảo ngã xuống với giữa bụng bị đứt và một cánh tay rơi cạnh đó.

Hắc trảo hét lớn :

- Hãy giết nó ngay.

Hắn lồm lộn định phóng mình về phía Đông Bích thì Chiêu Hạ hét lên :

- Đứng lại!

Hắn vội đứng lại thì lúc đó Chiêu Hạ rút nhuyễn kiếm quán quanh như chiếc thất lưng và lưỡi nhuyễn kiếm loang loáng dưới ánh trăng tức thì đôi tay của Hắc trảo đứt lìa.

Cùng lúc đó một lưỡi kiếm của đồng bọn hắn đâm vào bả vai Chiêu Hạ, nhưng nàng liền tung ngọn cước hất thân người Hắc trảo sang bên cũng vừa lúc lưỡi kiếm của đồng bọn hắn lại xuyên qua hắn với tiếng la kinh khiếp.

Chiêu Hạ cũng chưa ngừng kiếm, nàng từ bên trái bước qua hai bước, lưỡi nhuyễn kiếm hết cuốn tròn lại quét chéo sang làm cho tên đồng bọn đang bỡ ngỡ vì đâm nhầm Hắc trảo phải lãnh trọn một lưỡi kiếm chẻ đôi thân người chết thê thảm.

Những tên còn lại tuy võ công thuộc hạng cao thủ song trước sự thất bại nguy hiểm đó chúng liền thụt lùi tháo chạy.

Chiêu Hạ nhìn sang phía Đông Bích cũng thấy có bốn năm xác chết máu me lênh láng nằm chết quanh chỗ chàng.

Chiêu Hạ đến bên Đông Bích thì chàng nói :

- Chúng ta phải qua chiếc cầu kia để vào bên trong, song chắc chắn bọn chúng đã được báo động để đón tiếp chúng ta rồi.

- Vậy cũng vui.

Hai người cùng tiến về phía chiếc cầu.

Khi họ vừa đến giữa cầu thì vút... vút... vút... ba bóng người, năm người rồi gần hai mươi người từ dưới nước vọt lên vây Đông Bích và Chiêu Hạ. Những người này mặc đồ trừ nước bó sát người đang vây thành rừng đao, mác lấp lánh, lạnh lùng.

Không hẹn mà Đông Bích cùng Chiêu Hạ liền đầu lung lại, Đông Bích nói nhỏ vừa đủ Chiêu Hạ nghe :

- Chúng ta phải thanh toán thật gấp rút bọn này chứ ở nơi cầu này thật bất lợi.

Trong khi đó những người nhái này đang quay thành hai lớp người quanh Đông Bích và Chiêu Hạ.

Rồi đột nhiên từ hai bên chúng cùng loạt tấn công vào hai bên hông của hai người nên Đông Bích và Chiêu Hạ liền lách người thoát ra khỏi thế đấu lưng thì lập tức chúng lại vây hai người thành hai vòng tròn.

Cùng lúc này một bọn gần hai mươi tên khác cũng từ dưới nước phóng lên, tăng cường cho hai nhóm đang vây Đông Bích và Chiêu Hạ vào giữa hai vòng tròn.

Đông Bích tay cầm chiếc quạt đứng im lặng thủ thế lúc vòng người càng quay càng nhanh và càng thắt chặt lại.

Đột nhiên Đông Bích bước qua trái rồi bước qua mặt và ngồi thụp xuống.

Lập tức vòng vây người nhất tề hơn hai mươi chiếc đao chém xuống người Đông Bích.

Chỉ chờ có thế, chàng lập tức bấm nút chiếc quạt sử dụng đủ Âm kiếm và Dương kiếm liên hợp, quay một vòng tròn nhanh như điện chớp.

Những tiếng la thất thanh theo lớp thầy người ngã bật ra sau, vòng người vây chàng đều đứt một cánh tay, máu me linh láng nằm chết cũng thành một vòng tròn xác người và máu.

Trong lúc đó, bên vòng vây Chiêu Hạ, tên này ngã xuống là tên khác tiếp ngã theo, với những đường kiếm khùng khiếp của nàng.

Trên nhịp cầu giờ đây toàn là xác chết ngổn ngang.

Đông Bích không chần chờ nữa nên bảo Chiêu Hạ :

- Chúng ta tiến vào trong.

Hai người lại tiếp tục phi thân xâm nhập vùng cung điện xây cất thật đồ sộ này.

Khi vừa đặt chân vào tiền đình của mấy dãy nhà đó thì bốn mặt đều xuất hiện có hơn trăm người dao mác vây kín hai người vào giữa.

Rồi từ nơi gian nhà lớn ở giữa, một người trung niên mặt mày đanh ác hăm hăm đi ra với nhiều người đi phía sau như hộ tống.

Một giọng hô lớn :

- Điện chủ giá lâm.

Thế là mọi người hiện diện đều nghiêm chỉnh cung nghinh, đồng loạt hô to :

- Vạn, vạn tuế.

Con người được mọi người ở đây tôn sùng đang đứng nhìn Đông Bích và Chiêu Hạ như muốn ăn tươi nuốt sống nói lớn giọng :

- Hay cho Bạch y thư sinh, dám xông công vào nơi Câu Hồn điện mà phá quấy.

Đông Bích liền cất giọng cười thị uy :

- Chỗ gian tà ẩn nấp không san bằng thì chỉ để di hại cho dân.

- Người dám lớn lối.

- Đã vào đây được tất làm được.

Vừa lúc đó, một bóng người rơi vào chỗ mọi người.

Người này vừa đứng lại liền cất tiếng trong trẻo :

- Chào Điện chủ.

- Xin chào Quận chúa.

Rồi nàng quay nhìn chung quanh cất tiếng :

- Bọn nào phá khuấy Điện chủ vậy.

- Bạch y thư sinh.

Nàng ngạc nhiên lập lại :

- Bạch y thư sinh.

Rồi nàng thong thả quay người nhìn Đông Bích một cách lã lơi. Riêng Đông Bích, chàng không khỏi kinh ngạc trước sắc đẹp khuynh thành của nàng Quận chúa.

Chàng đang sững sốt, bâng hoàng thì Chiêu Hạ đã đưa chàng về thực tế :

- Đông ca, Quận chúa đẹp đấy chứ?

Đông Bích giật mình áp ứng :

- Ủ... ừ...

Thì tiếng cười trong trẻo của Quận chúa thật hấp dẫn nhìn chàng và Chiêu Hạ cất tiếng :

- Nhị vị đến đây có chuyện gì vậy?

Chiêu Hạ đáp liền :

- Nhưng không liên quan đến cô nương.

- Biết đâu đấy.

Rồi nàng Quận chúa tiếp luôn :

- Tại sao các hạ có vẻ nóng nảy thế.

- Với bọn gian tà không cần phải để ý nhiều.

- Hừ! Rồi các người sẽ hối hận.

Nàng chỉ nói thế rồi quay qua Điện chủ Câu Hồn điện :

- Tôi thừa lệnh Cung chủ đến gặp Điện chủ để mượn miếng ngọc hình bát giác.

Điện chủ Câu Hồn điện hơi nhú mày do dự rồi nói :

- Cái này...

Nàng Quận chúa chặn lời :

- Như đã thương lượng...

Điện chủ Câu Hồn điện gật đầu :

- Thế thì được.

Đông Bích từ lúc nghe đề cập đến miếng ngọc bát giác đã để tâm lưu ý, nên chăm chú nhìn theo cử chỉ của tên Điện chủ này nên lúc hắn đưa ngọc ra, Đông Bích kinh ngạc tột độ vì miếng ngọc này thật giống hệt với miếng ngọc của chàng và hai miếng ngọc mới có sau này, một của Vương bát lão và một của nàng Tô Tiểu Bình tặng chàng.

Chàng bát giác nói lớn :

- Khoan!

Nàng Quận chúa cũng như Điện chủ Câu Hồn điện liền ngược mặt tỏ vẻ ngạc nhiên, thì Đông Bích hỏi tiếp :

- Miếng ngọc đó ở đâu nhà ngươi có?
- Không dính dấp đến ngươi.
- Nhưng ta muốn biết!
- Không thể được!
- Nhất định ngươi không nói?
- Bạch y thư sinh, sao ngươi hồ đồ và ngậy thơ thế?

Nàng Quận chúa cũng xen vào :

- Ô! Chuyện miếng ngọc này mà Bạch y thư sinh cũng muốn thấu tường à?
- Đúng thế!

Nàng cất tiếng cười dòn dã rồi đột nhiên nói nhanh với Điện chủ Câu Hồn điện.

- Đưa cho tôi chứ không kịp nữa.
- Đây, hãy cầm cẩn thận.

Nàng Quận chúa lấy miếng ngọc xong, liền cất bước đi ngay, miệng nói lại :

- Nơi này Điện chủ giải quyết được chứ?
- Bỏ Điện chủ lo liệu được.
- Vậy tôi đi đây!

Nàng Quận chúa dớm người định lao đi thì Đông Bích đã hét lớn :

- Khoan!

Đồng thời, chàng cũng định chặn nàng Quận chúa lại nhưng lúc đó Điện chủ Câu Hồn điện đã chặn chàng lại nói nhanh với Quận chúa :

- Quận chúa hãy đi đi...

Tiếng cười của nàng Quận chúa nhỏ dần với thân ảnh đưa nàng xa rời vùng Câu Hồn điện, thì cũng là lúc trận chiến được mở màn. Bởi vì Đông Bích muốn chặn nàng Quận chúa lại thì đã bị Điện chủ Câu Hồn điện đẩy ra hai chưởng hùng mạnh để cản đường.

Đồng thời Điện chủ Câu Hồn điện lại ra lệnh :

- Lục Hùng Trấn Điện, hãy cùng tiến lên.

Lệnh được ban ra, tức thì sáu tên ma đầu đứng sau Điện chủ Câu Hồn điện chia ra làm đôi vây Đông Bích và Chiêu Hạ.

Sáu tên này mỗi tên dùng một vũ khí khác nhau nhưng đều thuộc loại hiếm thấy trên giang hồ.

Chúng là những tên ma đầu thành danh về đầu quân cho Câu Hồn điện nên võ công của chúng cũng phức tạp vô cùng.

Đông Bích và Chiêu Hạ cùng quyết tâm thanh toán mau lẹ những tên cầm đầu này mới hy vọng hạn chế sự thiệt mạng quá đáng cho đám lâu la.

Nên hai người không cần nói thêm một điều gì mà nhất quyết cùng bọn chúng huyết chiến.

Để trấn áp tinh thần địch, Đông Bích không ngần ngại sử dụng tuyệt chiêu của chiếc quạt nơi tay chàng, khi một trong Lục Hùng Trấn Điện dùng câu liêm quay vun vút bấu vào chàng.

Ý đã quyết nên chàng thi thố Phi Thiên Thân ảnh vút lên trên không và thân hình chênh vênh sử dụng thế đại bàng chuyển cánh quay người phất lại tiến sát nách tên sử dụng câu liêm làm hấn mất đà nhưng cũng nhanh nhẹn bỏ bộ sang bên phải song không còn kịp nữa, phiến quạt của Đông Bích nhoáng lên, thần tình chỉ thấy một cánh tay cầm câu liêm văng tuốt ra xa với tiếng la và thân người hấn đổ xuống, máu me, ruột đổ lênh láng.

Đồng bọn còn đang bàng hoàng chưa kịp nhận định thế đánh kỳ lạ của tuyệt chiêu đó thì Đông Bích đã chuyển bộ theo Cửu thức bộ hình, nhanh như điện xẹt và phiến quạt lại tung hoành theo liên thế kỳ tuyệt của chàng để loại hai tên Lục Hùng Trấn Điện trong sự kinh hoàng của Điện chủ Câu Hồn điện.

Từ lâu hấn đã tung hoành ngang dọc và giờ đây xây dựng được Câu Hồn điện với ý đồ to lớn của cá nhân hấn mà không ngờ một chàng thư sinh ngọc diện, đứng trước mặt hấn là sát tinh ghê gớm thế.

Từ kinh ngạc chuyển sang tức giận, hấn hét lên :

- Coi đây...

Thì hai tay Điện chủ Câu Hồn điện đỏ lừ lên nên Đông Bích cũng kinh ngạc kêu :

- Chu Sa chưởng.

Tức thì một vùng hồng thái quang đi từ hai bàn tay của Điện chủ nhằm phủ trùm lấy Đông Bích.

Chàng thấy vậy liền dùng Thân ảnh Phi Thiên vọt người lên cao để khi ngọn chưởng phong quét đi qua mới hạ người xuống trước sự kinh ngạc của Điện chủ Câu Hồn điện.

Hấn mở lớn mắt hỏi :

- Người là người gì của Vương Thạch Công.

- Tại sao ngươi hỏi vậy?

- Ngươi biết sử dụng Thân ảnh Phi Thiên của tên già đó?

- Thì ngươi đã thấy.

- Vậy ngươi là đệ tử hấn?

- Không phải!

- Lão!

- Sự thật!

Rồi chàng hỏi lại Điện chủ Câu Hồn điện :

- Người hỏi để làm gì?
- Để đòi hấn miếng ngọc hình bát giác.
- Còn miếng nàng Quận chúa lấy đi?
- Của ta.
- Sao người ham hố quá vậy!

Hắn ta nhìn Đông Bích căm căm thì chàng hỏi :

- Mà người cần miếng ngọc đó để làm gì?
- Đó là những chìa khóa của võ lâm.
- Sao?
- Có những miếng ngọc đó sẽ có được Toàn thư bí kíp.

Chàng bàng hoàng suy nghĩ thì Điện chủ Câu Hồn điện lại hét :

- Hãy đỡ chưởng.

Tiếng gió rít lên ào ào, cuộn cuộn đẩy tới Đông Bích, lúc này chàng cũng đề kháng chưởng phong để chống trả.

Một tiếng nổ vang rền đùa cây lá chung quanh và nơi đấu trường, Đông Bích cũng như Điện chủ Câu Hồn điện đều lui lại ba bước, miệng cả hai đều rỉ máu.

Qua một chưởng, thấy đôi bên giữ được thăng bằng nên Điện chủ lại liên tiếp cử song chưởng lên nhắm vào Đông Bích đẩy liên tục ba lượt.

Khí thế chưởng phong của Chu Sa chưởng thật hùng mạnh, nhưng Đông Bích sau một chưởng bị đối phương công tới là công lực của chàng đột nhiên tăng lên, nên qua lượt thứ ba, chưởng lực của tên Điện chủ yếu đi, thì ngược lại, chưởng lực của chàng mạnh gấp bội và vì thế đến chưởng thứ ba với tiếng nổ rền vang đã bắn lui tên Điện chủ đến hơn mười bước, còn chàng thì chỉ lui lại ba bước.

Đông Bích định tiến lên kết thúc tên Điện chủ thì bỗng nghe có tiếng Chiêu Hạ hét lên :

- Đông ca... coi chừng.

Cùng lúc đó chàng nghe tiếng gió tấn công phía sau nên lẹ như chớp thân hình chàng xoay một vòng và chiếc quạt lấp lánh thì một thân xác người đứt đôi ngã nhào, máu phọt ra có vòi không kịp kêu lên nửa tiếng.

Cùng lúc đó chàng lại nghe Chiêu Hạ la lên tay chỉ về phía tên Điện chủ Câu Hồn điện.

- Á...

Chàng quay người lại thì thấy mấy chục kim tiên ám khí xé gió nhắm vào thượng, trung và hạ nơi thân mình chàng quét tới.

Trên tay Đông Bích vẫn cầm chiếc quạt liền bấm nút một loạt liễu điệp phi đao từ nan quạt của chàng phóng ra nhằm xuyên qua những lỗ trên kim tiên rồi quay ngược lại chui vào tay chàng cả.

.....

- Vì Điện chủ luyện công chỉ còn lại gần ba mươi mỹ nữ đang nhốt dưới hầm giam.

- Còn cô gái mới bắt đem qua có đó không?

- Dạ bẩm có.

- Vậy người hãy thi hành thật nhanh chóng nhé.

- Dạ vâng.

Tên này nhận lệnh xong, quay nhìn những người còn lại nói :

- Chúng ta từ đây được tự do sống với gia đình hiền lương. Chúng ta cùng tung hô thiếu hiệp vậy.

Rồi chúng cùng hô lên :

- Chúng tôi ghi ơn song hiệp bạch y.

Chỉ trong khoảnh khắc, kho tàng được chia đều như lệnh của Đông Bích và chàng cũng sắp đặt cho người được những kẻ bị bắt về nguyên quán.

Không thể tả xiết sự cảm ơn nồng nhiệt của họ.

Mọi việc đều xong, chàng cho phóng hỏa Cầu Hồn điện để trên thế gian này bớt đi một cơ sở của tà gian...

o0o